

Igehirdetés. Elhangzott a Tatai Református Gyülekezetben 2014. szeptember 14-én.

Kezdő ének: 68. zsoltár 1. verse

Főének: 467. dicséret mind az 5 verse

Ének prédikáció előtt: 68. zsoltár 2. verse

Textus: János első levele 2. rész 15-17. versei: „Ne szeressétek a világot, se azt, ami a világban van. Ha valaki szereti a világot, abban nincs meg az Atya szeretete. Mert mindaz, ami a világban van, a test kívánsága, a szem kívánsága, és az étellel való kérkedés, nem az Atyától, hanem a világtól van. A világ pedig elmúlik, és annak kívánsága is; de aki Isten akaratát cselekszi, megmarad örökké.”

Kedves Testvéreim!

Az egyik legnehezebben érthető fogalom a Bibliában a világ fogalma. Hiszen egészen mást takar Jézusnál, vagy éppen az apostoloknál, mint amit mi értünk alatta. Jézus ugyanis nem olyanról beszél, ami megfogható, ami pontosan meghatározható, hanem olyanról, aminek nincsenek határai, mégis jelen lévő valóság.

Amikor mi azt mondjuk, hogy az egész világon, akkor általában a földet értjük alatta. Amikor a nagyobb kiterjedésű világról akarunk beszélni, akkor inkább azt mondjuk, hogy a világmindenség. Számunkra, emberek számára ez a föld jelenti az egész világot. Használjuk a szót a hétköznapiakban is. Amikor valamit nagyon nem értünk, akkor azt mondjuk: ilyen az egész világon nincs. Nem más ez, mint hogy kimondjuk, szerintünk az egész földön nem történik ilyen. Ezért nehezen érthető nekünk mindaz, amit a Biblia elmond a világról. A világ rossz, a világ ellensége az Istennek, a világban a sötétség uralkodik, mindazok az erők, amelyek az embert elnyomják. Vagyis a világ teljesen szemben áll azzal, amit mi keresztyének követni szeretnénk. Ezért kell először tudatosítani, hogy a világ nem ugyanazt jelenti a Bibliában, mint amit mi értünk alatta.

Ezért érti félre a híres költő Áprily Lajos is az Isteni üzenetet, amely a világgal szemben ellenérzéseket ébreszt bennünk. János apostol is azt írja, hogy ne szeressétek ezt a világot, se azt, ami abban van. Vagyis más szóval mondhatjuk, hogy utáljátok ezt a világot. Ezt írja Áprily Lajos az egyik versében (A csavargó a halálra gondol): „Uram, a tél bevert a templomodba. | Álltam vaspántos portádon belül | s ámulva néztem botra-font kezemre | sugárban omló fényességedet. | Térdelt a nép, én álltam egyedül, | úgy hallgattam, amit beszélt papod: | "Ez világot szívedben megutáljad | és úgy menj ki belőle meztelen -" | Uram, te ezt így nem akarhatod. | Ha menni kell, vállamról rongy-ruhámat | egy rándítással elhullathatom, | saruim szíja sem marad velem. | Uram, utálni nem tudom világod, | de indulhatok, amikor kívánod, | igéd szerint: egészen meztelen.”

János apostolnál ugyanis nem a földet, nem a teremtet világot jelenti ez a szó, hanem azokat az erőket, amelyek az Istennel szemben állnak. Olyan ellentétpár ez, mint ahogyan a fehérnek ellentéte a fekete, a kicsinek a nagy, a jónak a rossz, Istennek pedig van egy nagy ellenfele, a világ.

Ezért mondja János apostol itt a levelében, hogy „ne szeressétek a világot, se azt, ami a világban van.” Nem azt jelenti tehát ez, hogy ne szeressük a földet, hogy ne szeressük a virágokat, hogy ne óvjuk a természetünket. Gyönyörködhetünk továbbra is a táj szépségében, nem kell kivonulnunk az emberek közül, a barátaink közül, a családunkból, ha ők esetleg nem ismerik még az Istent. János apostol azt mondja ezzel, hogy ne szeressétek azt, ami az Istennel szemben áll. Ne vonzódjatok olyan dolgokhoz, amelyek ellentétben állnak Jézus tanításával.

Ilyen vonzalmak pedig mindannyiunk életében vannak. Hallottam nem régen a rádióban egy beszélgetést, amiben egy televíziós műsort elemeztek, hogy az emberek vonzódnak a konfliktusokhoz, viszályokhoz. Nem tetszik nagyon sok embernek az, ami egyszerű, ami egyértelmű, ami egyenes. Sokkal inkább a viszályhoz vonzódnak. Ez pedig szemben áll Jézus tanításával. Van olyan is az életünkben, amikor szándékosan teszünk rosszat a másiknak, azzal a felkiáltással, hogy neki is fájjon. Vonz minket az a mámorító érzés, hogy a másiknak visszaadhatunk valamit. Jézus szerint ez sem helyes viselkedés. Ha megdobnak követ, mondja Jézus, akkor dobj vissza kenyérrel. Ezért figyelmeztet János apostol: ne vonzódjatok ehhez a világhoz.

Az a világ ugyanis, amelyikről itt János apostol beszél, az kitaszítja, nem fogadja be azt, ami Istentől jön. Nem fogadja be Jézust, nem fogadja el azokat az embereket, akik Jézust követik. János írja az evangéliumban, amikor leírja a karácsonyi történetet, vagyis Jézus földre jöttét: A világosság a sötétségben

Igehirdetés. Elhangzott a Tatai Református Gyülekezetben 2014. szeptember 14-én.

fénylik, de a sötétség nem fogadta be. Vagyis az olyan ember, aki vonzódik a világhoz, olyan dolgokat gondol és tesz, amik nem Isten szerintiek, az kizárja a szívéből, sőt az egész életéből Jézust, vele együtt pedig a világosságot.

Vajon mennyire erős ennek a világnak a vonzása? Vajon mennyire akarom az életemet a csalás, a rosszindulat, a gyűlölet irányába vezetni és mennyire akarom a tisztaság, a becsület, a jóindulat irányába? Hiszen olyan vonzása van a világnak, mint ahogyan a mágnes vonzza a vasat. Csakhogy minden mágneses vonzásnak van egy alapfeltétele. Be kell kerülni annak a mágnesnek az erőterébe. Csak az olyan ember tudja mindig távol tartani magát a világtól, aki Isten vonzáskörzetében marad.

Konfirmációs órán jött elő az a gondolat, hogy mennyi minden vonzó dolog lehet a gyerekeknek, fiataloknak. Mennyivel inkább vonzza a fiatalokat a számítógép, a televízió, vagy éppen a hétvégi lustálkodás, mennyivel kevésbé vonzó az istentisztelet. Vajon ez a mi hibánk? Nem hinném. Egészen egyszerűen nem hagyják a fiatalok, hogy Isten hatással legyen rájuk. Pedig csak akkor lesz az ő életük is a rossztól mentes, ha hagyják, hogy Isten erőterébe belekerüljenek. Aki ugyanis a leghatalmasabbnak az erőterében van, annak a lelkére nem lehet hatással semmi más. Nem lehet hatással a halálfélelem, nem lehet hatással a gonosz erők támadása, nem lehetnek hatással a szellemi erők különféle megnyilvánulásai, mert az életem annak a vonzáskörzetébe tartozik, aki mindennél és mindenkinél hatalmasabb.

Isten azonban sokkal többet tett meg azért, hogy a világ megszabaduljon. Ahogyan János evangéliuma mondja: „Úgy szerette Isten a világot, hogy egyszülött Fiát adta, hogy aki hisz Őbenne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen. Mert az Isten nem azért küldte el a Fiút a világba, hogy elítélje a világot, hanem hogy üdvözüljön a világ általa.”

Azt hiszem, hogy mi nagyon sokszor azt értjük ezen a mondaton, hogy Isten szereti a teremtet világot, ezért eljön a földre, hogy üdvösséget adjon. Csakhogy itt sokkal többről van szó. Isten azt a világot szereti, amely ellene van, amely nem fogadja be, amely gyűlöli, amely megöli. Isten ezt a világot szereti. Itt a súlya ennek a jól ismert mondatnak, hogy „úgy szerette Isten ezt a világot”. Isten szereti azokat az erőket is, amelyek kifejezetten ellene törnek.

János apostol figyelmeztetése, amely kimondja, hogy ne szeressétek ezt a világot, se azt, ami abban van, így fejeződik be: „A világ elmúlik, de aki Isten akaratát cselekszi, az megmarad örökké.” Hiszen minden dolog mulandó, ami az Istennel ellenséges világban zajlik. Elmúlik a gyűlölet, elmúlik a viszály, elmúlnak az emberi gondolatok, feledésbe merülnek az elkövetett rossz tettek. Minden csak idő kérdése. Ami ebben a világban van, az mind elmúlik.

Ezzel szemben ami Istennél van, az megmarad örökre. Ez a leghatalmasabb biztatás. Azért biztatás ez, mert biztos ígéret. Valahol Amerikában a XIX. században élt egy gazdálkodó, akinek a szomszédjában volt egy hatalmas legelő, amelyet szívesen használt volna. Írt is a tulajdonosnak, hogy bérbe venné, hogyha erre lehetőség van. Amikor a levelet megírta, akkor találkozott egy ismerőseivel, akinek elújságotlta szándékát. Az ismerős így válaszolt. Biztosan megkapod a legelőt, mert nem használja a tulajdonos, és téged jó gazdának tart. Másnap egy másik ismerősenek is elmondta a hírt, mire az így válaszolt. Igaz ugyan, hogy azt a területet szívesen bérbe adja a tulajdonos, de biztosan nem te kapod meg, mert egy jó barátjának ígérte. A gazda szomorúan ment hazafelé. Biztos volt abban, hogy azt a földet nem kapja meg. Amikor hazaért, akkor a családja örömmel mondta, hogy levelet kapott a föld tulajdonosától. A levélben leírta, hogy szívesen bérbe adja neki a földjét, mégpedig egészen addig, amíg használni akarja. A családtagok erre megkérdezték tőle. Ez már biztos? Mire így válaszolt ez a gazda. A tulajdonos a szavát adta, tehát ez nekem elég.

Így van ez ezzel az örökséggel is. Isten megígéri, hogy aki benne bíz, az örökké megmaradó életet kap ajándékba. Hiszed ezt? Vagy úgy gondolod, hogy ez úgysem lehet a tied? Jézus ma egy ígéretet mond ki, amely biztos, hogy úgy is történik. Aki hisz, az megmarad örökre.

Legyen hát a mi szívünkben is ott ez a bizonyosság. Hiába vonz minket sokféle bizonytalansággal a világ, hiába akarja elhitetni velünk, hogy az a biztos, amit Istenen kívül kaphatunk meg, keressük minden napon azt, ami az Istentől jön. „Mert csak te vagy a világosság, Életünkben te vagy igazság, Mi setét szívünkben nagy világosság, És szomorú lelkünkben te vagy vigasság, Örök boldogság. Távoztass tőlünk hamisságot, Add szívünkbe az igazságot, és a mi lelkünkbe nagy bátorságot, Hogy nyilván elhiessük a boldogságot: Örök országot.” *Ámen!*

Záró ének: 235. dicséret mind az 5 verse